

[Ole Espersen]

Nu er der altså gået nogle år, og jeg synes, at de praktiske erfaringer mere og mere viser, hvor urimeligt systemet er. Hvad er f.eks. fordelene ved at afskedige en hjemmehjælper, der så skal gå på fulde dagpenge? Jeg har haft en længere udveksling af spørgsmål og svar med finansministeren om den samfundsøkonomiske fordel, og konklusionen blev faktisk, at det er en fordel, at hjemmehjælperen kan stå til rådighed for eksportmarkedet. En 55-årig hjemmehjælper til rådighed for eksportmarkedet! Men det var faktisk konklusionen af finansministerens svar, og jeg tror, enhver kan se, at vi alle sammen burde kunne enes om at tage fat på problemet; der er ingen grund til denne negative holdning. Og derfor endnu en gang tak til justitsministeren, fordi han i hvert fald ikke var negativ!

Hos mange erhvervsvirksomheder, hvor man i øvrigt kan se med beundring på mange af deres aktiviteter, er præcision noget meget afgørende, f.eks. hos SAS og DSB. En væsentlig del af kvaliteten af deres tilbud til kunderne er præcision, og jeg kan ikke se, at det skulle stride mod regeringens principper i øvrigt, hvis vi forsøgte at få den offentlige sektor til at konkurrere på det samme felt. Men det er desværre sådan, at vi ikke blot har vænnet os til urimelige ventetider, men også til, at der en gang imellem ikke findes faste forvaltningsretlige principper.

Ministeren nævnte forvaltningsloven, som vi gennemførte i enighed i sin tid, og sagde i den forbindelse, at man ikke medtog noget om tidsfrister. Jeg kan nu ikke huske, at man undlod det bevidst; det tror jeg faktisk ikke man gjorde, det var slet ikke inde i debatten dengang. Forvaltningsloven har fungeret godt, og jeg tror, vi er glade for den alle sammen. Den har indført nogle nye principper, men rettigheder er jo ikke ret meget værd, hvis man ikke får dem realiseret inden for en rimelig tid. Det er det, vi mangler, og vi kan ikke se, at der skulle være noget som helst i vejen for, at man indførte de frister, vi har nævnt i vores lovforslag.

Justitsministeren sagde, at et par af paragrafferne er lidt generelt formuleret. Det er klart, for der er jo tale om målsætninger, og man kan jo ikke indføre tjenestemandretligt ansvar eller sanktioner osv. i relation til en indre forvaltningsprocedure. Men det afgørende er, at Folketing og administration, kommuner

og amtskommuner får et fælles ansvar med henblik på at følge op, når det drejer sig om de principper, vi foreslår. Man kan jo mødes, tale om tingene, behandle indberetninger fra forvaltningerne og se, hvordan de fungerer, i det hele taget prøve at se med nye øjne på tingene en gang imellem.

Justitsministeren har ret i, at loven ikke pålægger borgerne flere pligter, og det er klart, at det kan man heller ikke. Når det drejer sig om noget væsentligt, må man bruge utraditionelle metoder, hvis man ikke kan bruge de traditionelle, og det er ikke muligt her. Men når vi f.eks. skriver, at der højst må gå 4 uger fra det tidspunkt, hvor en sag er færdigbehandlet, til afgørelsen træffes, er det en ganske konkret regel, som jeg tror alle forvaltninger kan leve med, blot med det par undtagelser, som er specielt nævnt, og som der må gøres nærmere rede for, når vi skal lave de administrative regler. Det er jo desværre sådan, at der inden for væsentlige områder, f.eks. hos politiet og anklagemyndigheden, er eksempler på enten traditionelt dårlig forvaltning eller direkte smøleri, så folk må vente i månedsvis på afgørelser, der er af væsentlig betydning for dem, og er nødt til at rykke adskillige gange, før de får svar. Jeg tror, det ville være en vældig fordel for alle parter, hvis man vidste, at når en sag er færdigbehandlet, skal den også ekspederes videre, og det er desværre det, der ofte ikke sker.

Ministeren nævnte bestemmelsen i § 6 om, at man inden for nogle områder kan have den regel, at hvis der ikke er givet svar på en ansøgning inden en bestemt tidsfrist, skal den anses for at være imødekommet. Ministeren sagde, at bestemmelsen giver en vældig bemyndigelse til at fravige en stor del af lovgivningen, men det kan jeg nu ikke rigtig se. Vi har ikke spor imod at give ministeren brede bemyndigelser, hvis det medfører en bedre administration, og jeg kunne nævne adskillige områder, hvor en sådan regel sagtens kunne fungere til alles tilfredshed og i virkeligheden medføre besparelser inden for administrationen.

Vi har tidligere nævnt domstolenes sagsbehandling, hvor regeringen er kommet med nogle forslag, der skulle medføre en hurtigere arbejdsgang, og det er klart, at vi har accepteret dem. Men det er jo karakteristisk for stort set alle disse forslag, at de handler om nedskæringer på områder, hvor i hvert fald nogle kan